

Книгоходець

КУПИТИ

- Міжнародний бестселер
- Продано 500 000 примірників

ІСТОРІЯ ПРО КНИЖКИ, ЯКІ ПОЄДНУЮТЬ ДУШІ

Карл, 72-річний книгар, щовечора обходить район, доставляючи книжки своїм особливим читачам. Він уважно добирає ідеальні історії, які втішають і дарують радість.

Одного вечора, під час своєї звичної прогулянки, Карл зустрічає дев'ятирічну Шашу. Ця енергійна дівчинка в жовтому дощовику наполегливо просить приєднатися до нього і навіть намагається поділитися своїми знаннями про книги.

Коли ж робота Карла в книгарні опиняється під загрозою, саме Шаша береться допомогти йому відновити гармонію в житті.

Двоє випадкових перехожих, яких поєднала зворушлива дружба, намагаються разом повернути магію читання до свого маленького містечка.

Про автора:

Карстен Генн - письменник, журналіст та ресторанный критик. Він написав багато успішних кулінарних детективів, романтичних комедій, п'єс, а також видав дитячу книжку. Роман "Книгоходець" перебував у списку бестселерів Spiegel понад два роки. Книжку переклали 30 мовами й екранізували.

Розділ 1

Одинак

Кажуть, книги самі знаходять своїх читачів, але іноді потрібен хтось, хто вкаже їм шлях. Так сталося й цього серпневого дня в книжковій крамниці під назвою «Біля міської брами». Щоправда, міська брама, чи то пак її залишки, які більшість містян уважали зухвалим витвором мистецтва, розташовувалась за добрих три квартали звідси.

Книгарня була старою. Вона добудовувалася й росла протягом кількох епох. Цегляна кладка з завитками та гіпсовою ліпниною межувала з невігадливими прямими кутами. Єдність старого й нового, грайливого й стриманого окреслювала не лише зовнішній вигляд будівлі, але й усе її наповнення. Червоні пластикові підставки з DVD та компакт-дисками розташовувалися поруч із матовими металевими стелажми з мангою, а ті водночас прилягали до полірованих скляних вітрин, де стояли глобуси, та вишуканих дерев'яних книжкових полиць. В асортименті також були настільні ігри, канцелярське приладдя, чай, а віднедавна навіть шоколад. У кімнаті, схожій на лабіринт, царював масивний темний прилавок, який співробітники прозвали вітварем. Вигляд він мав такий, ніби був родом з епохи бароко. Спереду прилавка прикрашала різьблена картинка з сільського життя, на якій мисливський загін на розкішних конях у супроводі гончих гнався за стадом диких кабанів.

Щойно в книжковій крамниці пролунало запитання, заради якого й існують ці крамниці: чи не могли б ви порадити мені хорошу книгу?

Урсель Шефер, яка поставила це запитання, чудово знала, що робить книгу хорошою. По-перше, хороша книга настільки захоплива, що вона б читала її в ліжку, допоки очі самі не заплющуються. По-друге, така книга змусить її заплакати щонайменше в трьох, ба навіть у чотирьох місцях. По-третє, у ній не менше як триста сторінок, але й не більше ніж триста вісімдесят. По-четверте, жодних зелених обкладинок. Книгам у зелених обкладинках довіряти не можна. Цьому її навчив гіркий досвід.

— Залюбки, — відповіла Сабіна Грубер, яка вже три роки поспіль керувала книгарнею біля міської брами. — Що ви любляєте читати?

Урсель Шефер не хотіла відповідати. Їй хотілося, аби Сабіна Грубер як продавчиня книг, що повинна володіти даром ясновидіння, сама знала відповідь.

— Назвіть мені всього три слова, і я пошукаю те, що вам підійде. Кохання? Південна Англія? Захопливе читиво? Так?

— Можливо, пан Колльгофф тут? — запитала Урсель Шефер трохи схвильовано. — Він завжди знає, що мені подобається. Він завжди знає, що всім подобається.

— Ні, на жаль, його сьогодні немає. Пан Колльгофф працює в нас лише час від часу.

— Дуже шкода...

— Отже, я для вас дещо маю. Це сімейний роман, події якого розгортаються в Корнволлі. Погляньте, на обкладинці — чарівний сімейний маєток із розкішним парком довкола.

— Та ж вона зелена, — сказала Урсель Шефер і докірливо поглянула на Сабіну Грубер. — Яскраво-зелена!

— Так, адже в оповіді йдеться про прекрасний парк графа Дарнборо. Відгуки лише позитивні!

Важкі входні двері прочинилися, й мідний дзвіночок над ними тоненько заделенчав. Карл Колльгофф склав свою парасольку, звичним рухом струсонував її й помістив на підставку. Його погляд ковзав по книжковій крамниці — її він уважав рідною домівкою. Чоловік, почувуючись колекціонером мушель на пляжі, шукав новенькі книги, що мали відправитися до його покупців. Він відразу примітив декілька знахідок, які тільки й чекали, щоб їх підібрали й звільнили від зернистого піску. Проте, коли він помітив Урсель Шефер, книги одразу ж стали неважливими.

Її усмішка зіграла його. Вона усміхалася так, ніби він був сумішшю всіх тих привабливих чоловіків, у яких вона закохувалася, читаючи книги, рекомендовані Карлом усі ці роки. І все ж Карл не був схожий на жодного з них.

Колись у Карла був невеличкий живіт, але з роками він щез, як і волосся на голові. Так, ніби вони разом змовилися залишити його

назавжди. Нині, у сімдесят два роки, він зовсім схуд, але все ще носив старий одяг, який був йому завеликий. Його колишній начальник казав, що це від того, що тепер він харчується лише словами зі своїх книжок, а вуглеводів у них мало. «Зате багато сенсу», — повсякчас відповідав Карл. Він завжди носив грубі важкі черевики з такої товстелезної чорної шкіри й з такими міцними підошвами, що вистачило б аж на ціле людське життя. Пара хороших шкарпеток — це теж важливо. А поверх — оливково-зелений комбінезон і куртка з коміром того самого кольору.

Він завжди надівав капелюх — рибальську кепку з невеликим козирком, аби захистити очі від дощу та яскравого сонячного проміння. Навіть у приміщенні не знімав її, хіба коли спав. Без неї він почувався попросту роздягненим.

Не можна було зустріти його й без окулярів, оправу яких він купив в антикварній крамниці десятки років тому. За ними ховалися розумні очі Карла, які завжди мали такий вигляд, ніби він занадто довго читав у напівтемряві.

— Пані Шефер, як приємно вас бачити, — промовив він і подався назустріч Урсель, яка водночас покрокувала до нього, у такий спосіб віддаляючись від Сабіни Грубер. — Чи можу я запропонувати вам книгу, що прикрасить вашу приліжкову тумбочку?

— Попередня мені страшенно сподобалась! Особливо, коли вони в кінці подивилися одне одному у вічі.

— Поцілунок був би ще прекраснішим, аби закріпити фінал. Але в цьому випадку я задовільнюся й поглядом.

— Він був навіть напруженішим, ніж поцілунок. Знаєте, бувають такі погляди.

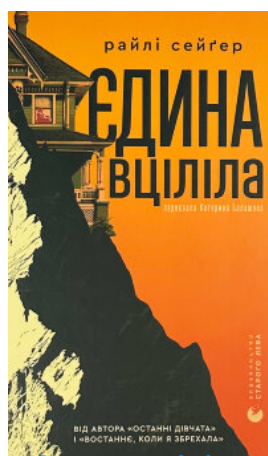
— Не тоді, коли цілую я! — сказала Урсель Шефер.

І видалася собі цієї миті жахливою неотесою, що з нею траплялося вкрай рідко.

Рекомендована література

Нашіптувач

Єдина вціліла

Хитке щастя

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ